

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Evy Babjakovej CSc. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **S.A.M.**, nar. X., v meste I. – F., N. ul., Ukrajina, t. č. Utečenecký tábor O., zastúpený Mgr. L. P., S., K., proti žalovanému **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MU- 5792/PO-Ž/2003 zo dňa 18.3.2003, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Saz 3/05-30 zo dňa 25. augusta 2005 takto

r o z h o d o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 2 Saz 3/05-30 zo dňa 25. augusta 2005 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. MU-5792/PO-Ž/2003 z 18.3.2005, ktorým žalovaný podľa § 13 ods. 3 č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil žalobcovi azyl na území Slovenskej republiky z dôvodu, že žiadateľ nespĺnil podmienky na udelenie azylu ustanovené v zákone a súčasne rozhodol, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia na Ukrajinu podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t.j. že žalobcom

udávaný dôvod, že chce byť na blízku rodine, keby potrebovala pomoc, nezakladá relevantný dôvod na udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že na žalobcu sa z dôvodu ust. § 47 zákona o azyle nevzťahuje zákaz jeho vyhostenia alebo vrátenia na Ukrajinu, pretože tak v prvostupňovom konaní ako aj v konaní pred súdom nepreukázal, že by jeho život či sloboda boli ohrozené z dôvodov predpokladaných v § 47 zákona o azyle a keďže nebolo zistené žiadne bezpečnostné riziko, súvisiace s jeho návratom, napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu.

Krajský súd sa stotožnil so zistením žalovaného, o tom, že Ukrajinu je možné považovať za krajinu bydliska ako cudzinca bez štátnej príslušnosti, keďže sú splnené podmienky, ktoré vyžaduje ustanovenie § 2 písm. p/ zákona o azyle. Podľa krajského súdu žalovaný správne posudzoval žiadosť žalobcu o udelenie azylu ako aj skutočnosti, ktoré by mu bránili v dobrovoľnom návrate vo vzťahu ku tejto krajine, v ktorej mal žalobca svoje posledné trvalé bydlisko a viažu ho k nej rodinné vzťahy.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým žiadal napadnutý rozsudok súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že spĺňa podmienky pre udelenie azylu na Území Slovenskej republiky podľa § 8 a § 9 zákona o azyle. Namietal proti názoru žalovaného ako aj krajského súdu, podľa ktorého Ukrajinu je možné považovať za krajinu bydliska ako cudzinca bez štátnej príslušnosti. Poukázal na to, že jeho matka získala v roku 1989 trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a dňa 20.10.1998 jej bolo udelené štátne občianstvo Slovenskej republiky. V súčasnosti žije na území Slovenskej republiky aj s jeho nevlastným bratom, ktorý je tiež štátnym občanom SR. Jeho jedinou rodinou, ktorú má na Ukrajine je jeho stará matka, s ktorou však bližšie vzťahy neudržiava, odkedy spolu so svojou matkou odišiel žiť na Slovensko. Žalobca uviedol, že osobitné vzťahy ho viažu skôr k Slovenskej republike ako k Ukrajine.

Žalobca uviedol, že prejavil vôľu žiť so svojou matkou, ktorá je chorá a jeho pomoc a opatera je pre ňu potrebná.

Hoci podľa jeho názoru spĺňa podmienky pre udelenie azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle, žalovaný sa touto možnosťou vo svojom rozhodnutí nezaobrá.

K výroku, ktorým žalovaný rozhodol, že sa naňho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia žalobca uviedol že je síce pravdou, že spáchal na území Slovenskej republiky niekoľko trestných činov, za ktoré si odpykal tresty, prejavil však vôľu zmeniť svoj život a ďalej v trestnej činnosti nepokračovať. Uviedol, že vyhostením dôjde k porušeniu článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorý má prednosť pred zákonmi Slovenskej

Žalovaný s k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 8 ods.1 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.(ods.2)

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 ods.1 zákona o azyle Ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá v štáte, ktorý azylant opustil z dôvodov podľa § 8, a azylant s tým vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí; za azylanta robí právne úkony opatrovník, ktorého mu ustanoví ministerstvo; 7) ustanovenia § 16 ods. 2 sa nepoužijú.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o azyle Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8. (ods.3)

Podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 20 ods. 3 zákona ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu; vo výroku rozhodnutia uvedie, či sa na cudzinca vzťahuje zákaz vyhostenia, alebo vrátenia podľa § 47.

Podľa § 47 ods. 1 zákona o azyle žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencia nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti,

príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, 19) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencia nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by bol mučený alebo podrobený krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, alebo trestu. (ods. 2)

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného o neudelení azylu a o tom, že sa na žalobcu nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia na Ukrajinu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil jeho zákonnosť a správnosť.

Žalovaný zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu žalobcovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva z Dohovoru o postavení utečencov (z roku 1951) a zákona o azyle. Skutočnosť, že žalobca chce byť na blízku rodine, keby potrebovala pomoc, podľa žalovaného nezakladá relevantný dôvod na udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný vykonal v konaní úplné dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi. Vzhľadom na to, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 8.11.2004, ktorým bolo rozhodnuté o neudelení azylu žalobcovi a súčasne bolo rozhodnuté, že sa naňho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia na Ukrajinu, bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (č.k. 11 Saz 12/2004) zrušené a vrátené ďalšie konanie, žalovaný sa v ďalšom konaní podrobne zaoberal otázkou, či žalobcu možno považovať za štátneho občana Ukrajiny, resp, či Ukrajinu možno považovať za krajinu trvalého bydliska žalobcu.

Na základe vykonaného dokazovania (verifikáciou dokladu žalobcu - potvrdenia Veľvyslanectva Ukrajiny v Slovenskej republike o tom, že žalobca nie je občanom Ukrajiny a písomného vyjadrenia Veľvyslanectva Ukrajiny o tom, že žalobca nenadobudol štátne občianstvo Ukrajiny) žalovaný ustálil, že keďže štátnu príslušnosť žalobcu sa nepodarilo preukázať, je potrebné ho považovať za osobu bez štátnej príslušnosti.

S poukazom na § 2 písm. p/ zákona o azyle žalovaný dospel k záveru, že Ukrajinu treba považovať za krajinu jeho trvalého bydliska, v ktorej sa dlhodobo zdržiaval na adrese I. – F., N., t.j. na adrese kde sa narodil a žil až do svojho

vycestovania a viaže ho k tejto krajine existencia rodiny jeho starej matky, ktorá býva na tejto adrese.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so zistením a závermi žalovaného, ktoré si osvojil aj krajský súd, že Ukrajinu je možné považovať za krajinu bydliska žalobcu ako cudzinca bez štátnej príslušnosti podľa § 2 písm. p/ zákona o azyle, keďže pre tento záver žalovaný vykonal dostatočné dokazovanie a odôvodnenie tohto stanoviska nachádza logickú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Žalovaný neexistenciu prekážok, ktoré by bránili jeho návratu na územie Ukrajiny odôvodnil tým, že žalobca nemal žiadne problémy s oficiálnymi orgánmi krajiny, jeho život alebo sloboda neboli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov. Skutočnosť, že matka žalobcu a jeho nevlastný brat sú občanmi Slovenskej republiky a trvale tu žijú, žalovaný nepovažoval za prekážku vyhostenia v zmysle čl. 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Konštatoval, že záver o neexistencii prekážok vyhostenia je odôvodnený aj dlhodobým a opakovaným páchaním trestnej činnosti na území a vyhostenie žalobcu je preto odôvodnené okrem iného aj za účelom predchádzania zločinnosti a tiež na ochranu práv a slobôd iných, čím je daná legitimita zásahu do práva žalobcu na súkromný a rodinný život garantovaného čl. 8 Dohovoru.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u žalobcu existujú dôvody pre udelenie azylu a či u žalobcu existujú skutočnosti, ktoré by bránili jeho dobrovoľnému návratu na územie Ukrajiny.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda žalovaný dospel k záveru, že prejavená vôľa žalobcu žiť so svojou matkou a nevlastným bratom na území Slovenskej republiky, ktorí sú občanmi Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu, krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie o neudelení azylu za zákonné.

K žalobcom uplatnenej odvolacej námietke, že žalovaný ako aj krajský súd síce správne zistili skutkový stav potrebný pre súdenie veci, ale napriek tomu súd nesprávne rozhodol, je potrebné uviesť, že rozsudok krajského súdu má všetky zákonom predpokladané náležitosti, je v ňom vymedzený predmet konania i hľadiská, z ktorých bolo správne rozhodnutie skúmané, je detailne popísaný rozhodný skutkový stav a právne závery z neho vyplývajúce, pričom výrok súdu má

v dôvodoch oporu. V rozsudku je jasne a zrozumiteľne uvedené ako súd o opravnom prostriedku rozhodol a z akých dôvodov a ako sa vysporiadal s námietkami žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, s výnimkou tej časti rozsudku, v ktorej krajský súd sám konštatuje neexistenciu humanitných dôvodov. Toto pochybenie však nebolo spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za dôležité poukázať na skutočnosť, že pokiaľ krajský súd v tejto časti krajský súd v odôvodnení rozsudku sám konštatoval, že žalobca nespĺňa podmienky pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, prekročil svoju preskúmvaciu právomoc. Úlohou súdu v preskúmvacom konaní je totiž preskúmanie rozhodnutia z hľadísk a námietok uplatnených žalobcom v opravnom prostriedku, pričom tieto sa viažu na všetky výroky rozhodnutia žalovaného v medziach žalobného návrhu.

V danom prípade vzhľadom na neexistenciu výroku o neudelení azylu z humanitných dôvodov, nebol možný jeho súdny prieskum a nebolo prípustné ani chýbajúcu správnu úvahu nahradiť úvahou súdu. Vlastné rozhodnutie udeliť či neudeliť azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle je vecou voľnej správnej úvahy žalovaného a vo vzťahu k výsledku tohto rozhodnutia nie je prieskum súdu možný.

Súd preskúmava úvahu správneho orgánu len v tom smere, či nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Zákon výslovne neukladá povinnosť správnemu orgánu uviesť do výroku negatívne rozhodnutie o neudelení azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle (na rozdiel od výroku o zákaze vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47, ktorý je výrokom obligatórnej povahy). Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, ktorý nie je preskúmateľný súdom, námietka žalobcu, že správny orgán sa možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov nezaoberal neobstojí, najmä za situácie, že žalobca v priebehu administratívneho konania ani netvrdil, že existujú dôvody v tomto ustanovení uvedené.

Pokiaľ teda žalovaný napriek neexistencii objektívnych dôvodov pre udelenie azylu (v zmysle § 8 zákona o azyle) nezistil vzhľadom na chýbajúce predchádzajúce tvrdenie žalobcu o ich existencii žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, a z tohto dôvodu úvahu k takejto okolnosti ani nerozvedol, nepochybil.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že pokiaľ by v priebehu administratívneho konania boli žalobcom takéto dôvody tvrdené,

v odôvodnení rozhodnutia by žalovaný musel zaujať k nim stanovisko a teda náležite odôvodniť, prečo azyl z humanitných dôvodov neudelil.

Je nepochybné, že predmetom zákona o azyle je, ako to vyplýva z jeho § 1, predovšetkým upraviť konanie o azyle, ustanoviť postup pri poskytovaní dočasného útočiska, ustanoviť práva a povinnosti žiadateľov o udelenie azylu, azylantov, cudzincov žiadajúcich o poskytnutie dočasného útočiska a odídencom, ustanoviť pôsobnosť orgánov verejnej moci na úseku azylu a dočasného útočiska, upraviť integráciu azylantov do spoločnosti, a upraviť pobyt v azylových zariadeniach a v jeho rámci stanovením prekážok vyhostenia alebo návratu vytvoriť určitú právnu istotu zamietnutého žiadateľa o azyl pred jeho núteným návratom do krajiny pôvodu.

Z takto vymedzeného predmetu zákona charakterizujúceho zároveň aj jeho účel treba vychádzať aj pri posudzovaní postupu žalovaného v predmetnej veci.

Žalovaný výrok o neudelení azylu podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle odôvodnil nesplnením podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

Inštitút azylu plní funkciu ochrany osôb, ktoré sú v krajine pôvodu prenasledované za uplatňovanie politických práv a slobôd, ktoré majú odôvodnené obavy z prenasledovania z dôvodov rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov v krajine pôvodu.

Zákon o azyle pritom v ustanovení § 2 písm. o/ zákona o azyle vymedzuje, čo možno za prenasledovanie považovať. Podľa § 2 písm. o/ zákona o azyle prenasledovaním je závažné alebo opakované konanie spôsobujúce ohrozenie života alebo slobody, alebo iné konanie spôsobujúce psychický nátlak na osobu, ak je vykonávané, podporované alebo trpené štátnymi orgánmi v štáte, ktorého je cudzinec štátnym občanom, alebo v štáte, v ktorom cudzinec mal bydlisko, ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, alebo ak tento štát nie je schopný zodpovedajúcim spôsobom zabezpečiť ochranu pred takýmto konaním,

Udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. o/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Prekážka vyhostenia sa naopak vzťahuje typicky k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa o azyl do krajiny pôvodu, vzťahuje sa tak čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v celkom odlišnom čase.

Podstatné pre posúdenie dôvodnosti žiadosti o azyl bolo, či v jeho prípade boli splnené podmienky ustanovené v § 8 resp. v § 10 zákona o azyle.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa plne stotožňuje so závermi krajského súdu, že žalobcom uvádzané dôvody pre udelenie azylu nemožno zaradiť pod žiaden zákonný dôvod, pre ktorý možno podľa zákona o azyle žiadateľovi azyl udeliť.

Ďalším výrokom žalovaný rozhodol, že podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle sa na žalobcu nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona. Tým deklaroval, len to, čo predpokladá zákon v citovanom ustanovení, t.j. že nebolo zistené, že by život a osobná sloboda žalobcu boli z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov vyhostením alebo návratom ohrozené.

Aj v tejto časti sa najvyšší súd stotožňuje s názorom krajského súdu, že okolnosti stanovené ako prekážky vyhostenia, ktoré správne hodnotil žalovaný samostatne, neboli v zmysle § 47 zákona o azyle vyhodnotenú za prekážky vyhostenia, ktoré by predstavovali bezpečnostné riziko v prípade jeho návratu.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že okolnosti stanovené ako prekážky vyhostenia v zmysle § 47 zákona o azyle nie sú totožné s dôvodmi pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, preto sa správny orgán nimi musí zaoberať samostatne.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe žalovaného ani krajského súdu žiadne pochybenie, naopak, okolnosti, ktoré považoval žalobca za prekážku vyhostenia, žalovaný ako aj krajský súd hodnotil aj z hľadiska čl. 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských a práv a slobôd.

V tejto súvislosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za dôležité upriamiť pozornosť na to, že žalobca v priebehu celého administratívneho a súdneho konania neuviedol žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorá by naznačovala že sa v jeho prípade jedná o osobu, ktorá je v krajine svojho bydliska prenasledovaná z dôvodov uvedených v zákone o azyle a ako taká si vyžaduje ochranu pred prenasledovaním prostredníctvom azylu.

Za tejto situácie, keď žalobca neuvádzal žiadne dôvody nasvedčujúce, že by mohol byť považovaný za osobu prenasledovanú v krajine svojho bydliska, nebolo možné, aby sa úspešne domáhal v konaní o azyle napriek aplikačnej prednosti čl. 8 Dohovoru, výroku o zákaze vyhostenia alebo vrátenia.

Vyslovením neexistencie prekážky jeho vyhostenia alebo návratu podľa § 47 zákona o azyle nedochádza k porušeniu alebo k obmedzeniu jeho práva rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, pretože mu rozhodnutie nebráni tieto práva na území Slovenskej republiky vykonávať.

Existencia prekážky vyhostenia alebo návratu, ktorej preskúmania sa žalobca domáha, nebola v konaní o azyle spochybnená ani rozhodnutím dotknutá. Keďže rozhodovanie o nej presahuje rámec tohto konania a samotného účelu zákona o azyle, nemožno sa na ňu odvolávať v konaní o azyle za účelom dosiahnutia legalizácie pobytu v cudzej krajine, pretože by to znamenalo popretie účelu tohto

zákona a obchádzanie na to určenej zákonnej úpravy pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že postup žalovaného bol v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam žalobcu nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p., tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. januára 2007

JUDr. Igor Belko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Kavivanovová Ľubica